

Sygnatura akt IV Ka 1058/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2024 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
1. Sędziowie:	1. SO Ewa Rusin 2. SO Tomasz Uszpulewicz
1. Protokolant:	1. Marta Synowiec

przy udziale Macieja Krocza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2024 r.

6. sprawy M. L.

7. syna B. i M. z domu D.

8. urodzonego (...) w Z.

9. oskarżonego z art. 177 § 1 kk i art. 177 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12. z dnia 5 października 2023 r. sygnatura akt II K 768/22

13. I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I jego części dyspozytywnej ustala nadto, że pasażerka samochodu B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) U. P. w chwili wypadku miała niezapięte pasy bezpieczeństwa wskutek czego, w wyniku prawidłowo działającej poduszki powietrznej przy braku zapiętego pasa bezpieczeństwa doznała obrażeń głowy śródczaszkowych, które stanowiły obrażenia ciężkie, zagrażające życiu i skutkowały w dniu 30 grudnia 2021r. jej śmiercią, zaś obrażenia w postaci otarć naskórka, sińców, podbiegnięć krwawych głowy, tułowia i kończyn oraz złamania żeber po stronie lewej doznała wskutek wypadku i spowodowały one naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni, a tym samym czyn przypisany oskarżonemu M. L. kwalifikuje z art. 177 §1 k.k. i za to na podstawie art. 177 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 §2 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie wymierzonej w pkt I. 1. kary na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

3. na podstawie art. 73 §2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

4. na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania kuratora o jej przebiegu na piśmie, co 6 (sześć) miesięcy;

5. uchyla rozstrzygnięcie z punktu III jego części dyspozytywnej;

6. w punkcie IV części dyspozytywnej po sformułowaniu „kary pozbawienia wolności” dodaje „w razie zarządzenia jej wykonania”;

14.II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

15.III. zasądza od oskarżonego na rzecz na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. J. 2000 (dwa tysiące) zł tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

16.IV. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1058/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 05 października 2023r. w sprawie sygn. akt II K 768/22			

1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.	M. L.	dotychczasowa niekaralność oskarżonego	karta karna	k. 401
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	karta karna	dane niekwestionowane przez strony, nie budzą wątpliwości		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. I. co do czynu nr 1 (art. 177 § 1 i 2 k.k.)</p> <p>2. 1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>3. 1.1. art. 193 § 1 w zw. z art. 201 k.p.k., polegającą na oparciu się przez Sąd I instancji na niepełnej opinii biegłych: T. P. (biegły w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego) oraz lek. D. M. (biegły z zakresu medycyny sądowej), w sytuacji, gdy opinie te nie wyjaśniają okoliczności, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie przede wszystkim:</p> <p>4. a) czy uszkodzenia głowy jak u pasażera B. (...) (U. P.) są</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

charakterystyczne dla sytuacji braku zapięcia pasów bezpieczeństwa?

5. *b) czy gdyby pasażer pojazdu B. (...) (U. P.) miał zapięte pasy bezpieczeństwa, to czy można jednoznacznie stanowczo stwierdzić, iż wystąpiłyby u niej te same obrażenia ciała, które doprowadziły do jej śmierci?*

6. *c) czy gdyby pasażer pojazdu B. (...) (U. P.) miał zapięte pasy bezpieczeństwa, to czy można jednoznacznie i stanowczo stwierdzić, iż nastąpiłaby jej śmierć?*

7. *d) czy gdyby pasażer pojazdu B. (...) (U. P.) miał zapięte pasy bezpieczeństwa stwierdzone u niej obrażenia mogłyby nie nastąpić, a w efekcie czy jej zgon mógłby nie mieć miejsca?*

a dalszej kolejności także:

e) z jaką prędkością poruszał się pojazd A. P., biorąc pod uwagę zakres jego uszkodzeń i brak reakcji kierowcy na pojazd marki S. na drodze i czy prędkość ta wpłynęła na obrażenia po stronie U. P.?

f) z jaką prędkością poruszał się pojazd A. P., skoro nie zareagował na wyjeżdżający pojazd S., i jaki miało to wpływ na zakres obrażeń pasażerów?

g) czy przy osiągniętej prędkości, widoczności na drodze i prędkości poruszania się ciągnika A. P. miał możliwość zareagować przed zderzeniem i wyminąć ciągnik?

h) czy A. P. mógł uniknąć zdarzenia, jeżeli jechałby maksymalnie po prawej stronie jezdni i stosował zasadę ograniczonego zaufania?

1.2. **art. 167 k.p.k.**
i art. 366, poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z uzupełniającej opinii biegłych, na

okoliczności
wskazane w pkt.1.
ppkt. 1.1 lit. a-f
powyżej

1.3. **art. 410
k.p.k. w zw. z
art. 7 k.p.k.**, co
skutkowało
dokonaniem
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów, poprzez:

a) **całkowite
pominięcie przez
Sąd I instancji
faktu, iż U.
P. nie posiadała
zapiętych pasów
bezpieczeństwa,
a więc nie
tylko przyczyniła
się do skutków
zdarzenia ale
wręcz główny
skutek wypadku
(jej zgon)
spowodowany
był właśnie tą
okolicznością, na
którą oskarżony
nie miał żadnego
wpływu,**

b) **pominięcie
okoliczności, iż
gdyby U. P. miała
zapięte pasy,
nie doszłoby u
niej do
stwierdzonych
obrażeń głowy,
a w efekcie do
zgonu,**

c) przyjęcie, iż
zeznania E. J. i
A. P. były w
całości wiarygodne
i spójne, podczas

gdy zeznania te były w części rażąco sprzeczne z materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie (m.in. poprzez kategorię twierdzenie, iż U. P. miała zapięte pasy bezpieczeństwa, sugerowanie, iż oskarżony korzystał z telefonu podczas wypadku), a nadto zmieniały się od etapu postępowania przygotowawczego do etapu postępowania sądowego (w zakresie zeznań A. P. co do tego, iż odpiął żonie pasy bezpieczeństwa po zdarzeniu), co miało na celu bezpodstawne zaostrzenie groźącej oskarżonemu odpowiedzialności karnej oraz uniknięcie orzeczenia przyczynienia U. P. do skutków zdarzenia (co mogło mieć wpływ m.in. na wypłatę kwoty zadośćuczynienia w postępowaniu karnym jak i cywilnym)

d) pominięcie znacznej części zeznań świadka A. T., m.in. w zakresie w jakim wskazywał

na pomoc, jaką oskarżony świadczył na rzecz U. P. bezpośrednio po zdarzeniu oraz fakt, iż U. P. nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa – podczas gdy zeznania tego świadka były w tym zakresie spójne, logiczne i korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a nadto świadek (mimo znajomości z pokrzywdzonymi) nie był blisko związany z żadną stroną, a więc jego zeznania były maksymalnie obiektywne,

e) pominięcie znacznej części wyjaśnień oskarżonego, m.in. w zakresie pomocy, jaką oskarżony świadczył na rzecz U. P. bezpośrednio po zdarzeniu, jego skruchy i jego sytuacji życiowej – podczas gdy zeznania oskarżonego były w tym zakresie spójne, logiczne i korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (w tym świadkami

niezwiązanymi ze stronami),

2. uchybienia proceduralne, wskazane w punkcie 1 powyżej doprowadziły zaś I instancji do **błędnych ustaleń faktycznych**, stanowiących podstawę wyroku, poprzez przyjęcie, iż:

2.1. zgon U. P. wynikał **wyłącznie** z działań i zaniechań oskarżonego, wobec czego winien on odpowiadać za wypadek ze skutkiem śmiertelnym, zgodnie z art. 177 § 2 k.k., a okoliczność czy pokrzywdzona miała zapięte pasy czy też nie, **nie miała żadnego znaczenia przy rozstrzygnięciu, żadnego znaczenia dla istnienia związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego reguł ostrożności a zaistniałym wypadkiem,**

2.2. jedynymi okolicznościami łagodzącymi w stosunku do oskarżonego jest

jego wcześniejsza niekaralność i młody wiek,

2.3 stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest „ogromny”, z uwagi na zgon U. P.,

podczas gdy w rzeczywistości:

2.1. do zgonu U. P. by nie doszło, gdyby miała ona zapięte pasy bezpieczeństwa, a więc oskarżony powinien odpowiadać wyłącznie z art. 177 § 1 k.k., i o ile okoliczność czy miała ona zapięte pasy czy też nie, nie miał znaczenia dla ustalenia związku przyczynowego pomiędzy samym naruszeniem przez oskarżonego reguł ostrożności a zaistniałym wypadkiem, **to okoliczność ta była już kluczowa do ustalenia jakich obrażeń doznałaby U. P. gdyby miała zapięte pasy i czy w wyniku tych obrażeń nastąpiłby zgon,**

2.2 okoliczności łągodzących w stosunku do M. L.

jest znacznie więcej
i wskazane zostały w
punkcie 3 poniżej,

2.3. stopień
społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonego
powinien być
rozpatrywany w
szczególności przy
uwzględnieniu
zachowania
oskarżonego po i
przed zdarzeniem
oraz faktu, iż
zgon U. P. by
nie nastąpił, gdyby
miała ona zapięte
pasy
bezpieczeństwa,

3. nadto na
podstawie **art. 438
pkt 4)** w zw.
z art. 425 §
3 k.p.k. obrońca
oskarżonego
zaskarżonemu
wyrokowi zarzucił
**rażącą
niewspółmierność
kary i środków
karnych,
wskazanych w
punkcie I, II,
III, V i VI
wyroku**, zwłaszcza
przy uwzględnieniu,
iż:

3.1 oskarżony **nie
uciekł** z miejsca
zdarzenia, **od razu**
podjął **działania
zmierające do
udzielenia
pomocy
pokrzywdzonym:**
wzywał pomoc,

pomógł im opuścić pojazd, pomógł przetransportować U. P., ułożyć ją w pozycji bocznej bezpiecznej i udrożyć jej drogi oddechowe, cały czas przebywał na miejscu zdarzenia i wyrażał skruchę,

3.2 udzielając pomocy jak w punkcie 3.1. oskarżony nie zważał na to, iż jest boso i nieubrany,

3.3 oskarżony w dacie zdarzenia miał 21 lat – mimo wszystko zachował się w sposób odpowiedzialny po zdarzeniu, co zostało opisane w punkcie 3.1.,

3.4 oskarżony kierował tego typu samochodami przez bardzo krótki czas (2 tygodnie)

3.5. oskarżony nie korzystał w chwili zdarzenia z telefonu komórkowego, 3.6. oskarżony nie był pod wpływem alkoholu ani innych środków odurzających,

3.7 **oskarżony wyraził skruchę**

3.8. oskarżony czyn popełnił nieumyślnie,

3.9. wskutek zdarzenia oskarżony utracił wcześniejszą pracę,

3.10 **wskutek utraty prawa jazdy jak w wyroku oskarżony utraci także aktualną pracę**

3.11 już samo postępowanie przygotowawcze i sądowe, trwające od daty zdarzenia do chwili składania apelacji **2 lata** i stanowiło dla oskarżonego (w tym z uwagi na jego wiek i nieumyślne popełnienie czynu) znaczne obciążenie i stres, przez co cele kary już zostały osiągnięte,

3.12. oskarżony jest osobą bardzo młodą, w chwili obecnej ma 23 lata, a wydatek rzędu **39.000 zł** (łącznie zadośćuczynienie i koszty procesu) jest dla niego niemożliwy do poniesienia,

3.13 Sąd ustalając zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł nie uwzględnił zadośćuczynienia, jakie pokrzywdzeni otrzymają w sprawie cywilnej,

	<p>3.14 Sąd ustalając koszty w kwocie nie uwzględnił, iż do skutku śmiertelnego w sprawie nie doszłoby, gdyby U. P. miała zapięte pasy – jej przyczynienie się do skutków zdarzenia (a więc i do kwoty, jaka powinna wypłacona tytułem zadośćuczynienia) wynosi więc przynajmniej 95%.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podniesione przez apelującego zarzuty uznać należało za częściowo słuszne, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku.</p> <p>Przede wszystkim za zasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., dotyczący sposobu oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji, który okazał się być sprzeczny z</p>			

zasadami
prawidłowego
rozumowania oraz
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. W
rezultacie
doprowadziło to do
przyjęcia nie do
końca prawidłowych
ustaleń faktycznych,
które miały wpływ
na treść wyroku.
Zgodnie bowiem z
brzemiem art.
410 k.p.k., podstawę
wyroku stanowi
całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy sądowej,
a zatem sąd
zobligowany jest
do uwzględnienia
przy wyrokowaniu
całokształtu
okoliczności, zaś
pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy stanowi
oczywistą obrazę
tego przepisu.
Natomiast
przekonanie sądu
orzekającego o
wiarygodności
jednych dowodów
(bądź ich części)
i niewiarygodności
innych (w pozostałej
części) pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k.,
tylko wówczas, gdy
jest to poprzedzone

ujawnieniem - toku
rozprawy głównej -
całości kształtu
okoliczności sprawy
(art. 410 k.p.k.)
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, czyli, że
stanowi wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego oraz
jest wyczerpujące
i logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a także
umotywowane w
uzasadnieniu
wyroku.

Zauważyć przy tym
należy, że
uzasadnienie w
omawianej sprawie,
sporządzone zostało
na formularzu, co
niestety utrudniło
nie tylko stronom
postępowania, ale
także Sądowi
odwoławczemu,
merytoryczną ocenę
tego, co w
istocie ustalił Sąd
orzekający oraz w
jaki sposób (i
w jakim zakresie)
ocenił poszczególne
dowodowy, którymi
dysponował.

Uzasadnienie jest
więcej niż lakoniczne

i nie przedstawia w sposób czytelny i przekonujący przyczyn, dla których na podstawie wskazanych dowodów, wyprowadził takie, a nie inne wnioski. W konsekwencji dopiero analiza całego uzasadnienia, tj. poszczególnych sekcji tego formularza, skonfrontowana za akta sprawy, pozwoliła na wyprowadzenie wniosków odnośnie tego, co było podstawą poszczególnych stwierdzeń Sądu I instancji, choć nie wskazała powodów nieuwzględnienia niektórych okoliczności, wynikających z tego materiału dowodowego.

Analizując zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i konfrontując go następnie z ustaleniami Sądu a quo (k.327v) oraz argumentami, które przedstawił w sekcji 2.1 tego uzasadnienia (k. 328v - 330), zgodzić należało się z obrońcą oskarżonego, że w

niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w prezentowanym wyżej ujęciu. Powyższe wynikało z nader pobieżnej oceny materiału dowodowego, którym Sąd meriti dysponował i nieuwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności wynikających z tych dowodów, a związanych z zaistniałym zdarzeniem. Dotyczy to przede wszystkim oceny kluczowych (także zdaniem Sądu meriti) dowodów z opinii biegłych – rzeczoznawcy samochodowego H. G. („brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania” - k. 329v) oraz „kompleksowej opinii biegłych” D. M. i T. P. (zarówno zasadniczej, jak i uzupełniających), który w uzasadnieniu określony zostało jako „nie budzący jakichkolwiek wątpliwości” (k. 329v). Mimo takiej oceny, sam sposób wykorzystania tych dowodów i wniosków, które na ich podstawie zostały

wyprowadzone, za takim ich potraktowaniem nie przemawia. W tej mierze stanowisko Sądu orzekającego jest niejasne, a wręcz wewnątrz sprzeczne. W tym też kontekście zarzuty apelującego, dotyczące nieuwzględnienia w dostatecznym stopniu okoliczności wskazanych przez tych biegłych, a dotyczących kwestii związanych z zapięciem (a właściwie niezapięciem) pasów przez U. P., są jak najbardziej słuszne.

Zgodzić się bowiem należało z obrońcą oskarżonego, że o ile zapięcie pasów przez U. P. nie miało żadnego wpływu na samo zaistnienie samego zdarzenia (wypadku), to jednak miało już kluczowe znaczenie dla powstania u niej obrażeń ciała. Te kwestie miały zaś kluczowe znaczenie, gdyż pozwalają odpowiedzieć na pytanie, czy, gdyby miała zapięte pasy bezpieczeństwa, doszłoby do jej zgonu.

Okoliczność ta, wbrew

twierdzeniom Sądu I instancji, miała istotne znaczenie z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Od tego zależało przecież przypisanie oskarżonemu skutku w postaci śmierci U. P., jako następstwa wypadku, który spowodował, co łączyło się przyjęciem surowszej kwalifikacji prawnej (art. 177 §2 k.k.). Zauważyć bowiem należy, że dla odpowiedzialności za wypadek w komunikacji nie wystarczy samo naruszenie zasad bezpieczeństwa, ale niezbędne jest właśnie nastąpienie skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego bądź dłużej niż 7 dni (art. 177 § 1 k.k.), albo śmierci innej osoby lub ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu (art. 177 § 2 k.k.), a ponadto musi zachodzić związek przyczyny między naruszeniem zasad a skutkiem. W licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wskazywał, że ów związek nie może być rozumiany jako

jedynie czasowe lub
miejscowe
następstwo
wydarzeń, ale jako
powiązanie wypadku
drogowego, z
poprzedzającym go
naruszeniem przez
oskarżonego
przepisów o ruchu
drogowym, a przy
tym spowodowanie
skutku może być
obiektywnie
przypisane takiemu
oskarżonemu tylko
wtedy (co stwarza
podstawę wyjściową
do ustalenia
realizacji
ustawowych
znamion czynu
zabronionego,
określonego w art.
177 §2 k.k.
(dawniej art. 145
§ 2 d.k.k.), gdy
urzeczywistnia się w
nim
niebezpieczeństwo,
któremu zapobiec
miałoby
przestrzeganie
naruszonego
obowiązku
ostrożności.
Niezapięcie pasów
przez
pokrzywdzonego,
nie ekskulpuje
sprawcy wypadku
drogowego tylko
wówczas, gdy śmierć
ofiary była
normalnym,
typowym
następstwem
zachowania się
sprawcy (vide np.
wyroki Sądu

Najwyższego z:
4.11.1998 r., V KKN
303/97; 8.3.2000
r., III KKN
231/98; 16.6.2000
r., III KKN 123/98;
17.1.2002 r., II KKN
368/99; 6.2.2008
r., V KK 280/07;
8.4.2013 r., II
KK 206/12, jak
też postanowienia
Sądu Najwyższego z:
15.11.2007 r., II KK
370/06; 12.1.2010 r.,
IV KK 225/09).

Sąd odwoławczy ma
świadomość tego, że
pasy bezpieczeństwa
nie dają gwarancji
uniknięcia

poważnych obrażeń
ciała, czy nawet
śmierci, a w
niektórych
sytuacjach same
skutkować mogą
wystąpieniem
poważnych obrażeń.
Czy tak był w
tej sprawie pozostało
poza uwagą Sądu
orzekającego. W
realiach
przedmiotowej
sprawy możliwe
było ustalenie jakie
mogły być skutki
wypadku, gdyby
pokrzywdzona,
siedząc na przednim
fotelu pasażera,
miała zapięte pasy
bezpieczeństwa oraz
jakich obrażeń
doznała wskutek ich
nie zapięcia.

Tymczasem Sąd I instancji okoliczności dotyczącej użycia pasów przez U. P. nie tylko nie nadał właściwego znaczenia, ale - jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - dokonując oceny materiału dowodowego w tej mierze, popadł w sprzeczność, co doprowadziło do wniosku, którego zaaprobować nie można było.

Z jednej strony, oceniając zeznania świadków, w tym E. J. (notabene nie była ona naocznym świadkiem wypadku) i A. P. (kierowcy samochodu marki B. (...)), Sąd ten uznał je za prawdziwe w całości (k. 328v i 329) wskazując, że „zeznania te w całości pokrywają się z całym pozostałym materiałem dowodowym” (k. 328v), by na końcu tego samego zdania zastrzec, że jednak „nie pokrywają się z ustaleniami biegłych, odnośnie tego czy pokrzywdzona miała zapięte pasy bezpieczeństwa”

oraz, że w tym zakresie „Sąd przyjął ustalenia biegłych”. To stanowisko doprowadziło w efekcie do wniosku, że ta „okoliczność (...) nie miała żadnego znaczenia przy rozstrzygnięciu (...) dla zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego reguł ostrożności a zaistniałym wypadkiem” (k. 329v).

Takiej oceny wyżej wskazanych dowodów oraz wniosków w kontekście dokonanych ustaleń faktycznych (kwestia zapiętych pasów w ogóle nie została wykazana i w efekcie żadnych ustaleń w tym zakresie nie ma – k.327v), podzielić nie można.

Zarówno E. J., jak i A. P. twierdzili, że w chwili wypadku U. P. miała zapięte pasy bezpieczeństwa. Jest to sprzeczne zarówno z zeznaniami A. T., jak i stanowiskiem biegłych przedstawionym w wydanych opiniach (rzeczoznawcy samochodowego H.

G. i kompleksowymi opiniami biegłych D. M. i T. P.). Biegli w kompleksowej opinii, w sposób stanowczy, wypowiedzieli się w zakresie tego, jakie byłyby skutki wypadku spowodowanego przez M. L., gdyby pasażerka miała zapięte pasy. Nadto określili jakie konkretnie obrażenia ciała stanowią konsekwencję niezapięcia pasów (na co przecież oskarżony nie miał wpływu), a jakie są następstwem zachowania się oskarżonego, tj. naruszenia przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodowania wypadku.

Tym samym tak przeprowadzona ocena materiału dowodowego, jak tego dokonał Sąd a quo, jest sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i nie może pozostać bez reakcji. Ma bowiem oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że wydane w niniejszej sprawie „kompleksowe” opinie biegłych D. M. i T. P. są pełne, rzeczowe i zawierają odpowiedzi na wszystkie pytanie, które sformułował obrońca w apelacji. Winny zatem stanowić podstawę ustaleń w tej sprawie. Skoro tak, to nie sposób zgodzić się z apelującym, że są one „niepełne”, tj. ich treść nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, na które, zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych, mogli i powinni byli udzielić odpowiedzi bądź też, by nie uwzględnili wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia tej konkretnej kwestii (użycia pasów bezpieczeństwa przez U. P.), albo też nie zawarli uzasadnienia wyrażonych przez siebie ocen i poglądów. O takich brakach w przedmiotowej sprawie nie może

być mowy. Stanowią one pełnowartościowy dowód, który należało „jedynie” właściwie przeanalizować.

Wskazuje Sąd ad quem, że kwestia dotycząca zapięcia (niezapięcia) pasów przez U. P. była przedmiotem rozważań najpierw H. G., a następnie biegłych D. M. i T. P. we wszystkich kolejno składnych opiniach, czyli w kompleksowej opinii biegłych z 26.05.2022r. (k. 141-145 i 147), w opiniach uzupełniających z 09.06.2022r. (k. 179 - 180), z 30.03.2023r. (k. 273 - 279 i 281).

Uważana lektura całości sporządzonych opinii wprost stanowi o tym, że biegli wyjaśnili **wszystkie okoliczności** dotyczące użycia pasów i skutków zaniechania ich zapięcia przez U. P.. Pominięcie tej części, tak istotnego materiału dowodowego i nie poddanie go właściwej analizie, stanowi zatem o

zasadności zarzutu z pkt 1.3 lit a – d petitum apelacji.

Reasumując, opinie te zawierają odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w apelacji w pkt 1.1 lit. a - d petitum apelacji i to zgodnie z tezami tejże apelacji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na podstawie dowodu z opinii biegłych, w tym rzeczoznawcy samochodowego H. G., wspartych relacją osoby postronnej – A. T. (k. 34v, 236), **jedynie uprawniona konstatacją jest ta, że U. P. w chwili zaistnienia zdarzenia drogowego nie była zapięta w pasy bezpieczeństwa.**

To z kolei stanowi punkt wyjścia dla dokonania dalszych ustaleń, dotyczących mechanizmu powstania obrażeń ciała pokrzywdzonej oraz związku przyczynowego między ich powstaniem a zachowaniem M. L., jako sprawcy wypadku. Możliwe było wszak ustalenie

mechanizmu ich
powstania oraz
stopnia ciężkości
i wyodrębnienie
spośród nich tych,
które wynikły z
decyzji samej
pokrzywdzonej,
która nie zapięła
pasów
bezpieczeństwa.
Tego zaniechał Sąd
Rejonowy.

Natomiast na
podstawie właśnie
dowodu z opinii
biegłych D. M. i T. P.,
które także tutejszy
Sąd odwoławczy
ocenił jako pełne,
jasne i kompletne,
a wyprowadzone
wnioski za wynik
rzetelnie i właściwie
dokonanej analizy
zabezpieczonych
śladów wypadku (w
tym na pojazdach
i osobach), należało
stwierdzić, że
obrażenia
prowadzące do
zgonu U. P. –
tj. obrażenia głowy
(w tym zwłaszcza
śródczaszkowe) -
powstały w wyniku
urazu od
prawidłowo
działającej poduszki
powietrznej, przy
braku zapiętego pasa
bezpieczeństwa. Do
powstanie tych
ciężkich,
zagrożających życiu
obrażeń w obrębie
głowy kobiety, które
skutkowały jej

śmiercią 30 grudnia 2021r., doszło zatem w wyniku braku zapięcia przez nią pasa bezpieczeństwa, ponieważ przy zderzeniu czołowo – narożnikowym (a takie zaistniało), nie będąc zapięta pasami przemieszczała się wewnątrz pojazdu mimośrodowo (boczenie) w kierunku swojej lewej strony i w efekcie w początkowej fazie wypadku uderzyła głową w otwierającą się poduszkę, która – jak to określili biegli – zadziałała niczym „betonowa ściana” (k. 142). Po uderzeniu głową i tułowiem oraz nabyciu tych „pierwotnych” i poważnych uszkodzeń ciała, przemieszczała się po wnętrzu auta w różnych kierunkach, doznając kolejnych obrażeń („wtórnych”).

W tych okolicznościach oczywiście rację mają biegli wywodząc, że brak zapiętych pasów bezpieczeństwa pasażerki samochodu marki B. (...) o nr rej. (...)

w chwili zaistnienia wypadku drogowego miał bezpośredni wpływ na doznane przez nią obrażenia ciała, których zakres – w razie gdyby pasy miała zapięte – byłby znacznie mniejszy, zaś ich umiejscowienie i charakter, a co za tym idzie następstwo wypadku mogło mieć inny, mniej poważny charakter (k. 144 i 180). Pozostałe bowiem obrażenia U. P. w postaci otarć naskórka, sińców, podbiegnięć krwawych głowy, tułowia i kończyn oraz złamania żebra spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., trwający dłużej niż dni 7 i stanowią skutki o jakich mowa w art. 157 § 1 k.k. Mogłyby one powstać zarówno przy braku, jak i przy prawidłowo zapiętych pasach bezpieczeństwa, jednak nie skutkowałyby zgonem. Na podstawie tego właśnie materiału dowodowego wyprowadzić należało więc

wniosek, że M. L. nie może ponieść odpowiedzialności karnej za spowodowanie obrażeń ciężkich ciała, których mechanizm powstania wskazuje, iż doszło do ich wskutek braku zapięcia pasów bezpieczeństwa. Tym samym w niebudzący wątpliwości sposób przypisać mu można wyłącznie sprawstwo obrażeń ciała U. P. średniego stopnia (k. 180).

Wbrew twierdzeniom obrony, przedmiotem rozważań biegłych była także kwestia dotycząca prędkości, z jaką poruszał się kierujący pojazdem B. (...) A. P.. Stwierdzili oni, że ani prędkość, ani tor jazdy (przy linii środka jezdni) na chwilę przed zaistnieniem wypadku nie pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym z zastaniem tego wypadku (k.135 i 146), a Sąd odwoławczy, w ślad za Sądem orzekającym, uznał, że wniosek ten jest uprawniony

w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

W tym miejscu zauważyć należy, że to obowiązkiem sądu orzekającego w sprawie jest poczynienie pewnych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych, które ma przedstawić w uzasadnieniu.

Cytowanie stanowiska biegłych („zdaniem biegłego prędkość ...” – k. 327v) bez przedstawienia własnych ustaleń nie jest równoznaczne z dokonaniem ustaleń faktycznych w sprawie, bowiem nie zawiera żadnej argumentacji, którą sąd miał na uwadze. Można się wyłącznie domyślać, że podzielił ten pogląd.

Analizując i ten aspekt sprawy, powyższy wniosek zasługuje na aprobatę, bowiem z okoliczności zdarzenia, a przede wszystkim uwzględniając miejsce, w którym doszło do wypadku (teren, gdzie dopuszczalna administracyjnie prędkość to 90

km/h, oskarżonego obowiązywał nakaz zatrzymania się przed wyjazdem na drogę, którą jechał A. P., a szerokość jezdni i ukształtowanie terenu uniemożliwiały ominięcie zestawu ciężarowego, którym oskarżony wyjechał ignorując znak „stop”), prędkość jazdy kierującego B. (...), którego oskarżony zaskoczył wyjazdem z drogi bocznej, istotnie nie miała znaczenia. A. P. niezależnie do swej prędkości nie miał ani czasu, ani możliwości, by podjąć manewry obronne.

W sytuacji, kiedy opinie biegłych D. M. i T. P. wyjaśniały wszystkie istotne okoliczności dotyczące przedmiotowego wypadku i zawierały odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w apelacji, brak było podstaw do uznania, że były one niepełne, co przemawiałoby za zasadnością zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 167

k.p.k. oraz art. 366
k.p.k.

Dlatego też Sąd odwoławczy, na rozprawie 07 lutego 2024r., oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego, nie widząc potrzeby, by materiał dowody uzupełnić, skoro ten zgromadzony był wystarczający dla dokonania właściwych ustaleń faktycznych i oceny prawnokarnej zachowania M. L..

Sąd ad quem, w toku kontroli instancyjnej, dokonawszy ponownej oceny zgromadzonego przez Sąd a quo materiału dowodowego, co zostało przedstawione powyżej, stwierdził, że zdarzenie z 3 grudnia 2021r. należy zakwalifikować jako wypadek drogowy rodzący skutki przewidziane w art. 177 § 1 k.k. zarówno dla A. P., jak i U. P..

1.W wyniku tych dokonanych powyżej ustaleń odnośnie skutków wypadku, który spowodował

oskarżony,
konieczna była
zmiana opisu
czynu, który
należało mu
przypisać.
Zrodziło to
również potrzebę
zmiany przyjętej
kwalifikacji
wskazanej w
akcie oskarżenia,
którą podzielił
Sąd Rejonowy.
W konsekwencji
powyższego
zarzuty apelacji,
dotyczące
surowości
wymierzonej mu
na podstawie art.
177 §2 k.k. w
zw. z art. 11 §3
k.k. kary, stały
się w zasadniczej
mierze
nieaktualne. Sąd
odwoławczy
zobligowany jest
bowiem w takim
przypadku
wymierzyć nową
karę na
podstawie
przepisu
przewidującego
łagodniejsze
zagrożenie
ustawowe. W tej
kwestii
stanowisko
przedstawione
zostanie w sekcji
5.2 niniejszego
uzasadnienia.
Przedstawione
zaś w apelacji
zarzuty (pkt 1.3
lit. e, pkt 2.2 – 2.3.
i pkt 3 petitum

*apelacji),
dotyczące
surowości kary i
środków
karnych, a
przede
wszystkim
argumenty na
ich poparcie,
ocenił tut. Sąd
jako
okoliczności, do
których
nawiązuje art. 53
i 54 k.k.*

*2.Odnieść się
jednakże należy
do podniesionego
zarzutu nie tyle
rażącej
surowości
środka
kompensacyjnego
(pkt 3 petitum
apelacji), ile
dopuszczalności
jego orzeczenia
w sytuacji, kiedy
oskarżonemu
można przypisać
„wyłącznie”
sprawstwo czynu
z art. 177
§1 k.k. zaś
pokrzywdzona
zmarła zanim
postępowanie
sądowe zostało
wszczęte.*

*3.Wskazuje tym
samym Sąd
odwoławczy, że
rozstrzygnięcie z
III części
dyspozytywnej
wyroku jest
wadliwe nie
tylko z uwagi*

na zaistniałą
sytuację wynikłą
z rozpoznania
apelacji, ale z
racji tego, że
Sąd orzekający
orzekł o
„obowiązku
naprawienia
szkody w części”,
zasądzając
jednakże
wskazaną kwotę
„tytułem
zadośćuczynienia”.

4. Zgodnie z
brzmieniem art.
46 §1 k.k. sąd
karny, stosując
przepisy prawa
cywilnego (za
wyjątkiem tych
dotyczących
możliwość
zasądzenia
renty), orzeka
albo obowiązek
naprawienia
szkody, albo
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę, lecz
nie może orzec
obowiązku
naprawienia
szkody tytułem
zadośćuczynienia.
Czym innym jest
wszak szkoda,
czym innym
krzywda, której
swoistą
rekompensatą
wyrażoną w
pieniądzu ma
być właśnie
zadośćuczynienie.
Sąd meriti
połączył zaś obie

te instytucje prawa cywilnego w jedno, co jest oczywiście błędne. Nie ma jednakże racji obrona, że Sąd winien był miarkować zasądzoną kwotę.

Miarkowanie jest dopuszczalne podstawie art. 363 k.c. i art. 440 k.c. tylko w odniesieniu do odszkodowania, gdyż przepisy te nie obejmują zadośćuczynienia za krzywdy. Podstawy takiej z całą pewnością nie tworzy sposób zasądzenia środków tak, jak uczynił to Sąd I instancji.

5. Niemniej w przedmiotowej sprawie kluczowa jest inna kwestia, wynikła stąd, że E. J., występuje jako strona tego postępowania, reprezentując swą zmarłą matkę – U. P.. Szkoda jako taka nie była wykazywana. W takim zaś przypadku dopuszczalność zasądzenia na

**rzecz następcy
prawnego
(spadkobiercy)
zadośćuczynienia
określają
przepisy Kodeksu
cywilnego, tj.
art. 445 § 3,
zgodnie z którym
roszczenie o
zadośćuczynienie
przechodzi na
spadkobierców
tylko wtedy, gdy
zostało uznane
na piśmie albo
gdy powództwo
zostało
wytoczone za
życia
poszkodowanego.
Taka sytuacja
zaś nie
zaistniała. U.
P. zmarła 30
grudnia 2021r.,
czyli przed
wszczęciem
postępowania
karnego i
wystąpieniem z
roszczeniem. Już
tylko z tego
powodu
orzeczenia
środka
kompensacyjnego
–
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę
spowodowaną
śmiercią U. P. nie
było
dopuszczalne
zwłaszcza w
sytuacji, kiedy
oskarżonemu nie
można przypisać
odpowiedzialności**

za skutek, tj.
śmierć
pokrzywdzonej.

6. Tym samym to
nie względ na
sytuację
materialną i
majątkową M.
L., czy kwestie
związane z
wysokością
zasądzonej
kwoty,
podnoszone
przez
apelującego,
miały wpływ na
zmianę wyroku
w tym zakresie.
Wpływu na
wysokość
zadośćuczynienia
nie mają bowiem
możliwości
finansowe
zobowiązanego -
instytucja
miarkowania
zadośćuczynienia
z art. 440 k.c. ma
tu co najwyżej
ograniczone
zastosowanie
wobec faktu
popętnienia
przestępstwa, a
więc czynu z
istoty swej o
nieznikomym
stopniu
szkodliwości
społecznej.
Trudno zatem
przyjąć z reguły,
że zasady
współzycia
społecznego
mogłyby
wymagać

**ograniczenia
wysokości
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę.**

**Decydować
zatem o tej
wysokości
powinna skala
cierpień i
dolegliwości
doznanych przez
pokrzywdzonego,
a więc ocena
skali krzywdy,
której doznał
(tak np. Sąd
Najwyższy
wyroku z 18 lipca
2023 r., sygn. I
KK 505/22, Lex
nr 3586094).**

**7.Nietrafna jest
również ta część
zarzutu z punktu
3 petitum
apelacji, w której
obrona
zakwestionowała
orzeczenie na
okres 3 lat
zakazu
prowadzenia
pojazdów, dla
prowadzenia
których
wymagane jest
prawo jazdy
kategorii C+E
(pkt II).**

**8.Prawdą jest,
że oskarżony
jest osobą młodą
(jest sprawcą
młodocianym w
rozumieniu art.
115 §10 k.k.),
która**

uprawnienia do kierowania tego typu pojazdami uzyskała na krótki czas przed wypadkiem, a zestawem ciężarowym marki S. z naczepą kierował od 2 tygodni (pkt 3.4 apelacji), to jednakże nie ulega wątpliwości i to, że z ustaleń Sądu wynika, że jego zachowanie na drodze, jako kierującego, tj. nie stosowanie się do nakazów warunkujących bezpieczeństwo w ruchu drogowym (zignorował np. znak „stop”) i nie uwzględnienie gabarytów zestawu, którym jechał, świadczą o tym, że nie daje gwarancji bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego i stanowi dla nich realne zagrożenie. Tym samym orzeczony zakaz jawi się jako niezbędny czas, w ciągu którego M. L. będzie mógł dojrzeć do

roli kierowcy tak dużych pojazdów, które wymagają szczególnych umiejętności i zdolności przewidywania sytuacji na drodze.

9. Chybiona jest także ta część apelacji, w której skarżący neguje zasadność obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi, związanymi z postępowaniem przed Sądem I instancji (pkt 3.14 petitum apelacji). Nie ulega wątpliwości, że postępowanie to stanowi konsekwencję naruszenia przez oskarżonego zasad porządku prawnego, tj. bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które doprowadziło do wypadku drogowego, w wyniku którego obrażeń ciała doznały dwie osoby. Rodziło to konieczność przeprowadzenia szeregu czynności procesowych, by

ustalić przebieg tego wypadku, jego skutki, co wiązało się z kosztami, które tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Nie znajduje Sąd odwoławczy powodów, dla których oskarżony miałby zostać zwolniony w całości od obowiązku ich zwrotu, zwłaszcza że jest osobą zdrową, młodą i pracującą. Nie można pominąć, że Sąd orzekający zasądził od oskarżonego obowiązek zapłaty 5.000 złotych, zwalniając go od obowiązku poniesienia wydatków ponad tę kwotę. Odstąpił przy tym Sąd od wymierzenia mu opłaty.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o:
1. ustalenie, iż oskarżony popełnił nieumyślnie czyn

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

(zarówno w stosunku do U. P. jak i A. P.) z art. 177 § 1 k.k. (oskarżony nie może odpowiadać bowiem za skutek śmiertelny zdarzenia), a wobec powyższego wymierzenie mu:

1.1 kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na rok,

1.2 zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych w kwocie 5.000,00 zł,

1.3. zwolnienia oskarżonego z kosztów procesu, zaliczając je na poczet wydatków Skarbu Państwa.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wnioski apelującego zasługiwały na uwzględnienie w tej części, w której postulował przyjęcie, że M. L. jest sprawcą czynu z art. 177 §1 k.k. i nie można mu przypisać odpowiedzialności za skutek w postaci doznania przez U. P. ciężkich obrażeń ciała, skutkujących jej śmiercią, tj. uznać

jego sprawstwo
także w zakresie
czynu z ar. 177 §2 k.k.

Natomiast wniosek o
wymierzenie kary 6
miesiący
pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
roku, orzeczenia
zadośćuczynienia w
kwocie 5.000
złotych i zwolnienie
go do kosztów
sądowych, w
okolicznościach
sprawy uznać
należało za
chybione. (vide
sekcja 4.1.1.).

W zakresie środka
kompensacyjnego
oraz zwolnienia od
kosztów sądowych
wypowiedział się tut.
Sąd powyżej, zaś
odnośnie
dopuszczalności
zawieszenia
wykonania kary na
roczny okres próby,
to wskazać należy,
że oskarżony jest
sprawcą
młodocianym, w
rozumieniu art. 115
§ 10 k.k., ponieważ
w chwili popełnienia
czynu zabronionego
nie ukończył 21 lat
i w czasie orzekania
w pierwszej instancji
24 lat. Tym samym
przy określeniu
okresu próby
zastosowanie mają

regulacje art.70 §2 k.k., zgodnie z którymi w wypadku zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy młodocianego, okres próby wynosi od 2 do 5 lat, zaś do stosunku do młodocianego sprawcy występku umyślnego obligatoryjne jest oddanie go w tym okresie pod dozór kuratora (art. 73 §2 k.k.).

3.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

3.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

4.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

4.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

w zakresie nie objętym zmianami

wyszczególnionymi w pkt I wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, tj.:

- orzeczonego na okres 3 lat środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii uprawnień C + E (pkt II);

- orzeczenia o kosztach procesu, którymi obciążony został M. L. (pkt V i VI)

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Z przyczyn wskazanych już w sekcji 3.1, w której tu. Sąd odniósł się do zarzutów apelacji, w których jej autor wskazywał na niezasadność rozstrzygnięć w powyższym zakresie ingerencja w tę część orzeczenia nie znajdowała racjonalnych podstaw. Wskazać przy tym należy, że sam M. L. przyznał w toku rozprawy odwoławczej, że jego stan psychiczny związany z wypadkiem skutkowało tym, że zrezygnował z

pracy w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych (k. 404v), co dodatkowo potwierdza słuszność stanowiska Sądu Rejonowego, że jest on osobą jeszcze niedojrzałą psychicznie, by sprostać wymogom związanym z kierowaniem tego typu pojazdami. Okoliczność, że wskutek spowodowania wypadku utracił dotychczasowe zajęcie, nie stanowi przesłanki, która mogłaby mieć wpływ na ocenę zasadności lub nie orzeczonego środka karnego. Kwestią zasadniczą jest bowiem to, czy kierujący daje gwarancje bezpieczeństwa jako uczestnik ruchu drogowego. Takiego zaś wniosku wyprowadzić w tej sprawie nie można było.

Z kolei orzeczenie o kosztach procesu, stanowi konsekwencję prawidłowego zastosowania przez Sąd orzekający regulacji z art. 627 k.p.k. wobec braku podstaw do uznania, że zaistniały

<p>podstawy określone w art. 624 §1 k.p.k., które uprawniałyby do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów, obciążył go nimi w części, tj. w kwocie 5000 złotych.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>4.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżany wyrok w ten sposób, że:</p> <p>7. w punkcie I jego części dyspozytywnej ustalił nadto, że pasażerka samochodu B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) U. P. w chwili wypadku miała niezapięte pasy bezpieczeństwa wskutek czego, w wyniku prawidłowo działającej poduszki powietrznej przy braku zapiętego pasa bezpieczeństwa doznała obrażeń</p>		

**głowy
śródczaszkowych,
które stanowiły
obrażenia
ciężkie,
zagrożające
życiu i
skutkowały w
dniu 30 grudnia
2021r. jej
śmiercią, zaś
obrażenia w
postaci otarć
naskórka,
sińców,
podbiegnięć
krwawych
głowy, tułowia
i kończyn oraz
złamania żeber
po stronie lewej
doznała wskutek
wypadku i
spowodowały
one naruszenie
czynności
narządów ciała i
rozstrój zdrowia
na czas trwający
dłużej niż 7 dni,
a tym samym
czyn przypisany
oskarżonemu M.
L.**

**zakwalifikował z
art. 177 §1 k.k. i za
to na podstawie
art. 177 §1
k.k. wymierzył
oskarżonemu
karę 10 miesięcy
pozbawienia
wolności;**

**8. na podstawie
art. 69 § 1 k.k. w
zw. z art. 70 § 2
k.k. warunkowo
zawiesił
wykonanie**

wymierzonej w pkt I. 1. kary na okres próby wynoszący 3 lata;

9. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

10. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do informowania kuratora o jej przebiegu na piśmie, co 6 miesięcy;

11. uchylił rozstrzygnięcie z punktu III jego części dyspozytywnej;

12. w punkcie IV części dyspozytywnej po sformułowaniu „kary pozbawienia wolności” dodał „w razie zarządzenia jej wykonania”.

Zwięźle o powodach zmiany

Przeprowadzona kontrola instancyjna, pod

kątem ustalenia okoliczności wypadku z 3 grudnia 2021r., naruszonych reguł ostrożności, w tym zasad bezpieczeństwa przez M. L. oraz związku przyczynowo – skutkowego tych naruszeń dla wystąpienia skutków w postaci obrażeń ciała, których doznali jadący samochodem marki B. (...) nr rej. (...) A. P. (kierowca) i U. P. (pasażerka), skutkowałą zmianą opisu czynu przypisanego (vide pkt I.1 wyroku Sądu odwoławczego) i – co najistotniejsze – zmianą kwalifikacji prawnej czynu, który popełnił oraz podstawy wymiaru kary. Słusznie bowiem zarzucił obrońca oskarżonego iż Sąd I instancji procedował z naruszeniem art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., co szczegółowo przedstawione zostało w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia. Dokonana zmiana, w kierunku postulowanym przez skarżącego, doprowadziła do uznania, że M. L. popełnił występki z

art. 177 §1 k.k., który zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 3 lat, a nie czynu z art. 177 §1 k.k i art. 177 §2 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., gdzie podstawą wymiaru kary, z uwagi na brzmienie art. 11 §3 k.k., jest art. 177 §2 k.k. surowiej zagrożony (od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności).

Tut. Sąd zauważa przy tym, że pierwotnie zarzucono oskarżonemu popełnienie czynu polegającego na umyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezastosowanie się do znaku pionowego „stop”, niezatrzymania zestawu ciężarowego i nieustąpieniu pierwszeństwa przejazdu pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony drogą główną. Sąd meriti, nie zmieniając ustaleń faktycznych w tej mierze i nie wyjaśniając swego stanowiska, uznał iż M. L. nieumyślnie naruszył powyższe zasady, akcentując w opisie czynu przypisanego, że

przede wszystkim
nie zachował
szczególnej
ostrożności i
nienależycie
obserwował sytuację
na drodze głównej
i nienależycie ocenił
sytuację. Choć z
takim wnioskiem
Sąd odwoławczy nie
zgadza się, gdyż
nie jest wynikiem
niewłaściwej oceny
sytuacji świadome
zignorowanie
nakazu i to
bezwzględne
zatrzymania się
przed znakiem
„stop” i dopiero
po upewnieniu się,
że taki kierujący
może bezpiecznie
wjechać na drogę
główną, możliwe jest
wykonanie dalszych
manewrów, to
kierunek
zaskarżenia wyroku
uniemożliwia
dokonanie
jakichkolwiek zmian
w tym zakresie (art.
434 § 1 k.p.k.).
Zaistniała sytuacja
nakłada na Sąd II
instancji obowiązek
powstrzymania się
od dokonywania
posunięć - w tym
również w sferze
ustaleń faktycznych
- powodujących, a
nawet mogących
powodować
negatywne skutki
w sytuacji prawnej
oskarżonego (vide
wyrok Sądu

Najwyższego z 2 kwietnia 1996 r., V KKN 4/96 oraz z 4 lutego 2000 r., V KKN 137/99, czy postanowienie tego Sądu z 5 sierpnia 2009 r., II KK 36/09).

Zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu obligowała tut. Sąd do wymierzenia nowej kary zasadniczej w granicach określonych przez przepis przyjęty w nowej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego.

Przy tych ustaleniach, które zostały poczynione w toku rozprawy odwoławczej, uwzględniając nadto wskazane przez apelującego okoliczności, dotyczące zachowania M. L. po spowodowaniu wypadku, tj. udzielenia pomocy pokrzywdzonej w sposób pisany w pkt 3.1 petitum apelacji (co potwierdzili świadkowie, np. A. T.), jak też jego postawy w toku procesu, zasadnym było wymierzenie kary niższej niż orzeczona uprzednio, jednakże w wymiarze

wyższym, aniżeli postulowany przez obronę.

Wymierzając karę 10 miesięcy pozbawienia wolności miał na uwadze tut. Sąd także wykazaną przez oskarżonego, rzeczywistą skruchę oraz to, że wypadek stanowił dla niego swoisty punkt zwroty w życiu samego oskarżonego.

Przekonuje o tym to, że dobrowolnie zaniechał kierowania pojazdami ciężarowymi, uznając swój brak wystarczających predyspozycji w tym względzie, co uprawnia do twierdzenia, że wyciąga wnioski z własnych doświadczeń uznać należy, że był to „incydent” w jego życiu. Niemniej nie można utracić z pola widzenia i tego, że wskutek zachowania oskarżonego, który zignorował zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie bacząc przy tym jak dużym pojazdem się porusza, dwie osoby odniosły obrażenia ciała określone w art. 157 §1 k.k. Oskarżony

nie jest osobą zdemoralizowaną (dowodzi tego jego dotychczasowa niekaralność), młodą, wobec której kara ma przede wszystkim osiągnąć cele w zakresie prewencji indywidualnej, co również należało uwzględnić.

Dlatego też uznał Sąd odwoławczy, że kara w powyższym wymiarze będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi oskarżonemu jego społeczną szkodliwość i skłoni go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Nie sposób jednakże było uwzględnić, jako okoliczności łagodzące wskazane w apelacji w pkt 3.2, 3.4 – 3.6 kwestie. Oskarżony uzyskał wszak uprawnienia do kierowania takimi właśnie pojazdami, co oznacza, że znał i powinien respektować zasady bezpiecznego poruszania się tego rodzaju zestawami, uwzględniając ich wielkość oraz możliwości

manewrowania nimi na drogach. Trudno za takie bezpieczne zachowanie poczytać kierowanie pojazdem boso, czy niekompletnie ubrany.

Także to, że nie korzystał w chwili wypadku z telefonu komórkowego, czy był trzeźwy to żaden argument, który mógłby być poczytany na korzyść M. L.. Jest to przecież zgodne z zasadami bezpieczeństwa ruchu drogowego zachowanie wymagane od każdego kierującego. Naruszenie tych zasad zaś stanowi okoliczność skutkującą odpowiedzialnością karną. Tym samym te tezy apelacji oczekiwanego skutku, tj. łagodniejszej oceny zachowania oskarżonego spowodować nie mogły.

Sąd ad quem uznał przy tym, że to właśnie względem postawy oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, jak też dotychczasową niekaralność,

uzasadnia zastosowanie wobec niego środka probacji, określonego w art. 69 § 1 k.k. Z tych też przyczyn warunkowo zawiesił M. L. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Uzasadnione są bowiem podstawy, by przyjąć, że cele kary mimo, że nie będzie efektywnie wykonywana, zostaną osiągnięte. Takie rozstrzygnięcie winno bowiem zapobiec powrotowi do przestępstwa. Ustalając okres próby konieczne było uwzględnienie tego, że jest on sprawcą tzw. młodocianym.

Z tych też powodów Sąd odwoławczy ustalił trzyletni okres próby, którego przebieg kontrolował będzie kurator, pod dozór którego oskarżonego oddał. Nadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. tut. Sąd zobowiązał go w okresie próby do informowania kuratora o jego przebiegu na piśmie co 6 miesięcy.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>5. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>pkt III i IV</p>	<p>Mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego, zainicjowanego przez oskarżonego, jak też to, że w jego toku uczestniczyła oskarżycielka posiłkowa reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, za pomoc którego zapłaciła (k.402), Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz E. J. 2000 złoty tytułem zwrotu tych kosztów.</p> <p>Jednocześnie właśnie względ na</p>	

	<p>to, że apelacja obrońcy okazała się skuteczna w głównej części, prowadząc do zmiany opisu na korzyść, jak też zmieniona została kwalifikacja prawna przypisanego czynu oskarżonego, co wiązało się z korektą wyroku w części dotyczącej zadośćuczynienia, względ na zasady słuszności doprowadził Sąd odwoławczy do wniosku, że zaistniały podstawy do zwolnienia M. L. od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z jego apelacją. W konsekwencji wydatkami wynikłymi z tego postępowania obciążony został Skarb Państwa.</p>	
<p>6. PODPIS</p>		
<p>SSO Ewa Rusin SSO Agnieszka Połyniak SSO Tomasz Uszpulewicz</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 05 października 2023r. w sprawie sygn. akt II K 768/22		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana